

SLIK VAR DET DEN GANG

Golfreportasje
anno 1955

Hull i

TEKST: SIDSEL

BILDER: RIGMOR

HØY STANDARD: På kjøretøyet skal godfolk kjennes. Det er en anseelig bilpark utenfor klubbhuset på Bogstad.

◀ JUNIORER: Koselig trekløver i juniorrekken; Ellen Sandberg, Tove Cecilie Sommerfelt og broren Søren Christian.

En sommerdag i 1955 besøkte to reportere, Sidsel og Rigmor fra Alle Kvinners blad, golfklubben ved Bogstadvannet. Reportasjen ble et morsomt og personlig tidsbilde av norsk golf for mer enn 50 år siden. **God fornøyelse!**

Snakkes det fotball her hjemme er alle mer eller mindre med på notene, men nevnt ordet golf, da stiller vi oss fullstendig likegyldige, hvis vi da ikke slynger ut et eller annet med «idiotisk latmanns- og snobbessport». Golf er for de fleste av oss noe fjernt som vi bare forbinder med godseierne i England, et eller annet som eksisterte engang blant de store – i en storhetstid.

Det er ganske overraskende å få vite at i England, Skottland og Amerika er golf en enormt populær sport og – en sport for de mange. Enda mer overraskende er allikevel å få vite at vi her hjemme har hele seks golfklubber med fulltegnede

◀ GIKK OG GIKK: Bare de som ikke vet hva golf er kaller det en latmannssport. I dette følget, dr. Olaf Messelt og frue, Anne Marie, sammen med den skotske treneren Gilbert Heron og to caddies.

▶ TRALLER: Et muntert og farverikt selskap utgjorde alle golftrallene i kjellerstallen.

I BAREN: Fornøyde smil og en iskald drink ved bardisken. Golfklubbens høyt elskede mamma og klubbens sekretær Wilhelm Kloed.

▶ IMPONERTE: Fru Dokka Heyerdahl imponerte oss storligen med sitt spill. Bevares, hvor hun kunne slå!

◀ KORREKT ANTRUKKET: Det er ikke så farlig med uniformen på Bogstad. Stilige fru Inez Høyer var den eneste som møtte i korrekt golfhabitt, men så er hun også klubbformann Tom Høyers kone.

hull på Bogstad

VANSKELIG: Golf er ikke lært på en dag. Her er elev og lærer i arbeid på banen. Mette Leganger og den engelske treneren Jeffrey Longmore.

◀ **FLAGGVAKT:** Sjarmerende flaggvakt er fru Burgi Rørholdt.

▶ **SVINGER SEG:** Skipsreder Frithjov Lorentzen vet å svinge kollen.

medlems- og lange ventelister. I Oslo, Bergen, Trondheim, Stavanger, Hamar og Sarpsborg drives golfsporten med liv og lyst. Osloklubben er den største, ikke bare her i landet, men i Skandinavia. Den har en 400 måls 18-hulls bane og teller 700 medlemmer (hvorav 112 aktive damer), hvilket vil si 700 golfentusiaster som igjen er lik 700 «idioter». Men en ganske sjeldent koselig samling «idioter». Det er nemlig en kjensgjerning at har man først gitt

seg golfen i vold, blir man ikke bare grepet av den store galskapen, man får samtidig orden på nervesystemet og en utrolig positiv innstilling til verden og hverandre.

Vi visste ikke det bitterste grann om golf. Vi kjente ikke en eneste «golfdiot», og hadde aldri satt våre ben på et golfterritorium da vi en solblank, het eftermiddag svingte inn portene til Oslo Golfklubb på Bogstad. En

imponerende bilpark var det første som møtte blikket. Jaha, på kjøretøyet skal storfolk kjøres. De utvalgte som finner det for godt å fordrive tiden med å trille en ball. Sånn tenkte vi i vår første inngrodde skeptisisme. ▶

CADDIE: De fleste gode spillere har begynt som caddie. David Heyerdahl vet det godt og trækker tålmodig rundt med trallen.

◀ **POPULÆR:** Snakk med Olaf Heyerdahl sier spillerne på Bogstad. Den tidligere norgesmesteren er like populær som han er dyktig.

BUTIKK: Butikken på Bogstad drives av den engelske treneren Gilbert Heron. Hans søte norske kone Kristine finner vi bak disken. Her i prat med Sverre Martens Planke.

▲ **PARADIS:** Oslo GK er et paradys og terrassen er kjernen i paradiset. Olaf Heyerdahl, Oskar Hausammann, og Karen Ricker med leskedrikk og sigarett etter endt dyst.

▶ **GODT SLAG:** Fru Vera Musæus tar sikte før et vellykket slag.

Men det lange, lave klubbhuset så faktisk koselig ut – og var det virkelig også.

Med forbauselse merket vi hvordan hyggen snek seg inn på oss så snart vi var kommet innenfor dørene. Og en hjertelig, smilende mottagelse – hvem er ikke svak for det? Stedets elskelige og gruelig populære «Mamma», fru *Hjørdis Simensen*, med kjælenavnet «fru Simen», og klubbens sekretær Wilhelm Kloed, uten særlig klengenavn, men like populær for det, fant vi i baren, over en iskald leskedrikk og en lun prat. Derfra den første velkommenhilsen. Og flere av «familien»s medlemmer, eldre og unge strømmet til. Kolossalt så fredelig og harmonisk allting var på dette stedet. Det summet godslig av stemmer rundt omkring, nå og da et muntert «mor'n» og «hei» – og så så man på hverandre som *de* gjør som riktig «har noe sammen».

Litt rastløst travelt hadde

allikevel alle med å få byttet dress og drakt med et lettvintere antrekk. I moderne, rommelige garderober i kjelleren foregikk det. Og fra garderoben til nærmeste kjellernabo, «Stallen», hvor de artige golftrallene stod "sadlet", så endelig ut på banen som – nevnte vi det? – må være ikke bare den største i Skandivia, men også den vakreste. 400 måls fløyelsbløtt gressteppes ned mot blinkende vann, innrammet av praktfulle Nordmarksåser. Om ikke ordet paradiset var blitt så forslitt, ville vi ha brukt det.

En verden for seg, usammenlignbart med det meste annet, er golfterritoriet på Bogstad. På dette 400 måls, kuperte fløyelsteppet avbrutt av beskjedne grupper piletrær, sandbanker og flaggpeler, så vi først ikke et menneske.

Så begynte vi å gå, og etter ti minutters vandring støtte vi så på den første gruppe spillere. Fra denne første «posten» oppfaget vi små prikker rundt om i det fjerne som, viste det seg, var øvrige spillere i forskjellige

stadier av kampen. Når en er vant til en kokende fotballbane, virket dette mildest talt besynderlig.

Og hva i all verden gikk så spillet ut på? For oss så det ut som det vesentligste bestod i å gå. Vi fulgte det første spillelaget med øynene. To damer og to herrer, deilig u-uniformerte forresten, i respektive korte sommerkjoler og oxfordbukser og skjorte. Skoene hadde pigger under, det var det eneste spesielle. I beltet hadde de forresten en plate med forskjelligfarvede små knotter. De minnet om slikt som barn henger på seg når de leker indianere. *Pegs* het de, fikk vi siden vite, og ble brukt til å plassere ballen på ved spesielle slag.

Så var det de artige trallene da, med alle golfkøllene som de drog etter seg eller skjøv foran seg på sin endeløse vandring. 14 køller, og en fem-seks baller på hver! Dette med ballene kunne vi forstå, men hva i all verden skulle de nå med alle køllene? Selvsagt var det en grunn for det også. Køllene var nemlig forskjellige alle sammen, forskjellig vinkel, forskjellig vekt og forskjellig lengde. Og køllene skiftes ut eftersom hvordan ballen ligger på bakken, hvor langt det skal spilles osv. For oss

Til meg selv

mine barn
og ellers i min
husholdning
trenger jeg en
silke som jeg
vet jeg kan stole
på

Gütermanns
Sysilke
den holder!

vant til en kokende fotballbane, virket dette mildest talt besynderlig.

Og hva i all verden gikk så spillet ut på? For oss så det ut som det vesentlig bestod i å gå. Vi fulgte det første spillerlaget med øynene. To damer og to herrer, deilig u-uniformerte forresten, i respektive korte sommerkjoler og oxfordbukser og skjorte. Skoene hadde pigger under, det var det eneste spesielle. I beltet hadde de forresten en plate med forskjelligfarvede små knotter. De minnet om slikt som barn henger på seg når de leker indianere. Peps het de, fikk vi siden vite, og ble brukt til å plasere ballen på ved spesielle slag.

Så var det de artige trallene da, med alle golfkøllene som de drog etter seg eller skjøv foran seg på sin endeløse vandring. 14 køller, og en fem-seks baller på hver! Dette med ballene kunne vi forstå, men hva i all verden skulle de nå med alle køllene? Selvsagt var det en grunn for det også. Køllene var nemlig forskjellige alle sammen, forskjellig vinkel, forskjellig vekt og forskjellig lengde. Og køllene skiftes ut eftersom hvordan ballen ligger på bakken, hvor langt det skal spilles osv. For oss utenforstående dærer virket det like uforståelig som når vi ser tannlegens 15—20 blanke pirkere som ser så like ut at man må tro det greier seg med en av dem. Ikke alle drasset rundt med

trallene sine selv. Her og der på banen støtte vi på barn som hadde den jobben, søte små 8—9 åringer som snilt og ivrig passet jobben som 'hest'. Det er de såkalte *caddies*, som likesom må finnes på en ordentlig golfbane. De aller fleste gode golfspillere har begynt som *caddie*. For mens man går rundt som 'hest', kan man ikke unngå å se og lære, få blod på tann og feber i blodet.

Foruten *caddiene* merket vi oss også *trenerne* som slet med nybegynnere og litt mer enn nybegynnere ute på banen. Golf er ikke lært på et blunk, gudbedre, de færreste lærer det fullt ut. Trenerer er en nødvendighet på en ordentlig golfbane, og på Bogstad er det tre, to englandere og en skotte, sistnevnte er golfveteranen *Gilbert Heron* som kom til Bogstad da klubben ble båret ut låpen, og har fulgt den trofast hver sesong siden. Ved siden av vertskapet, 'herr og fru Simen', er *Gilbert Heron* og hans norske viv, *Kristine*, suverene hovedpersoner i den verden som heter Oslo Golfklubb.

Det 400-måls store området er inndelt i huller, 10 i tallet som før nevnt, og disse hullene ligger på hver sin lille flate gressmatte i bestemt nummerordning og rekkefølge. Spillerne kjenner banen som sin egen bukselomme, og hullene, de er stasjonene på vandringen. Uendelig betydningsfulle er disse stasjonene, og lykkelig den som får sin ball til å lande i dem. Det skal god trening, dyktighet og konsentrasjon til, for akk hva der finnes av forferdelige og utspikulerte vanskeligheter og hindringer på veien mellom hullene! Latmannssport? Ve den som nevner det i forbindelse med golf. Golf byr først og fremst på en hard prøve hvor alle muskler skal tvinges inn under ledig kontroll. Hvert kølleslag begynner, etter hva spillerne sier, et steds nede i hælen, fortsetter opp gjennom leggen, og tar et godt tak i begge hoftene. Når ballen så med et susende slag forsvinner ut i verdensrommet i (forhåpentlig) ønsket retning, da begynner vandringen. Og vandringen er

6—7 kilometer banen rundt. En runde tar tre timer. Og når man da vet at de fleste nødvendig slapper av før etter to runder, skjønner man selv.

Oslo Golfklubb er ikke så gamle karen, 31 år, men det er allikevel et imponerende bekjentskap som hver eneste nordmann, enten han bryr seg om golf eller ikke, bør være stolt av. Det har kostet et kolossalt slit og store pengesummer å få banen til hva den er idag. Om golf er dyrt? Utvilsomt, men ikke dyrere enn det mange legger ut på andre 'anerkjente' idretter. 300 kroner året er medlemskontingenten, for juniors langt billigere. Komplette utstyr, dvs. 14 køller, er ikke billig idag. Det er imidlertid helt unødvendig å anskaffe fullt utstyr før man er kommet noenlunde inn i spillet. En 5—6 køller rekker langt i starten. Problemet idag er imidlertid om man overheadet kan skaffe utstyr. Valutatildelingen er ytterst knapp. 15 000 kroner er gitt til kjøp av utstyr for hele landet. Når man så trenger baller for 10 000, og hver kølle koster 60—70 kroner, så skjønner man selv. Det blir en skral kvote på hver av de seks klubbene. En god golfbane er turistmessig heldig, med tanke på alle golfgale utlendinger som gjester landet. Hver gang et turistskip legger til havnen i Oslo, er det straks en 12—15 stykker som kaper første ledige drosje og drar opp til Bogstad. De har vanligvis ikke utstyr med selv, og derfor er det ofte et problem for Oslo-klubben å skaffe det som trengs. Vi higer etter mest mulig goodwill i utlandet, og tilstrekkelig golfutstyr vil bety et godt pluss på goodwill-listen.

Tilstrekkelig golfutstyr vil også bety en enda lykkeligere 'familie' på Bogstad. En familie som er smittet av golfbasillen, og gjerne ser at flere blir det. De har noe å friste med: et paradisisk sted, en praktfull, spennende sport og all verdens hygge — i fem måneder av året.

Bevares—, hva er det nå som går av oss, som til de grader sitter og slår på reklame-trommen? Kan det være mulig at vi selv er blitt aldri så lite smittet av den omtalte basillen —? Og det etter en eneste soleftermiddag på Bogstad!